

2n premi prosa nois i noies de 9 a 11 anys

Obra: 341 Per què no estàs amb mi?

Autora: PATRÍCIA VALERA CAMPOS

PER QUÈ NO ESTÀS AMB MI? MALEÏT CÀNCER!

Alguna vegada us heu preguntat com és viure la infància amb una mare que té càncer? Doncs jo us ho explicaré.

El 15 de Juliol del 2010, va néixer una nena i sí, aquella nena soc jo. Feia de tot amb la meva família: viatjava, jugava, reia... És clar, jo era un bebè, i per això ho feia tot amb ells. Però el 4 de setembre del 2015 tot va canviar. Jo tenia 5 anys quan vaig descobrir que, per desgràcia, la meva mare tenia càncer. Ja no la podia veure tant com abans perquè estava ingressada a l'hospital. Mai m'hauria imaginat que la meva mare tingués càncer i que igual la perdia de la meva vida. Ja no podia fer coses amb ella, només la veia uns deu dies al mes.

Cada vegada li passaven més coses: li queia el cabell, anava amb crosses, amb cadira de rodes... I jo sempre em preguntava per què ha havia hagut de ser la meva mare? Per què em tocava a mi això? I em passava tota la nit plorant a sobre del meu coixí mullat. I va arribar aquest dia, el 23 de setembre del 2017. Jo sempre dic que és el dia de la mala sort. Per què? us preguntareu... Doncs perquè aquest dia, la meva mare va morir pel maleït càncer. I jo em començava a preocupar: No podré passar el Nadal amb ella! No podré celebrar el meu aniversari amb ella!

—Però para, para!— em deia a mi mateixa.

I vaig tenir una idea genial!:

—Li escriuré un poema perquè sé que ara m'està mirant des del cel.

I el poema deia:

*El dia que vas marxar
una part de mi se'n va anar.*

*Mai m'he sentit tan trista
i vull que estiguis amb mi cada dia.
Per què has hagut marxar?
Per què no estàs amb mi i m'has deixat anar?
T'enyoro més cada dia que va passant.
Torna a estar amb mi, Mami...
I aquesta vegada no em deixis anar.*

Li vaig enviar la carta amb un globus de heli i el vaig deixar anar al cel perquè ella l'agafés.

Ja han passat 3 anys des de la desgràcia. Ara tinc 11 anys i les meves amigues sempre han estat prop meu recolzant-me, i sobretot la meva millor amiga Clàudia que va patir una experiència similar amb un familiar que també tenia càncer. Ella m'entén. Ara, a dies em pregunto:
—I si la gent només em tracta bé per això de la meva mare? I si no els agrado, però em tracten bé per això?

Ara a la família només som tres i sento com que la família no està completa. I és clar, per què no ho està!

Jo us voldria dir que si algú de la vostra família te càncer li heu de donar suport i aprofiteu cada minut que tingueu amb aquella persona perquè mai sabreu quin és l'últim moment que passareu amb ell/ella. A mi, el que més mal em fa és que totes les persones que coneixo tenen mare i sempre parlen d'ella. També, el que més mal em fa és no haver-li dit adéu ni haver-li donat una última abraçada.

I de part meva, a qui estigui patint càncer, li vull dir:

—Ets molt fort, ets molt forta, i te'n sortiràs d'aquesta, ànim!

I també vull donar les gràcies al millor pare del món!

Ajuntament de
Sant Just Desvern

Pacla